

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. C.**, narozený dne -
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2021 č.j. CPR-10467-2/ČJ-2021-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. 11. 2021 č.j. CPR-10467-2/ČJ-2021-930310-V217, (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 20. 3. 2021 č.j. KRPA-69274-14/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 8. 11. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu, a ust. § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Konkrétně nesouhlasil s tím, že by v České republice pobýval bez platného pobytového oprávnění, neboť na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje dne 1. 2. 2020, což je doloženo vstupním razítkem, žalobce tak mohl v období následujících 180 dnů pobývat na území smluvních států po dobu 90 dnů na území. Měl za to, že nebylo nijak prokázáno, že by žalobce dobu nepřetržitého 90denního pobytu překročil, ani že by na území schengenského prostoru nepřetržitě pobýval od 1. 2. 2020 do současnosti, nesouhlasil ani s tím, že by od 17. 7. 2020 do 19. 3. 2021 pobýval na území ČR bez oprávnění. Tvrdil, že v době pobytové kontroly dne 19. 3. 2021 se nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického pasu. Dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Poukazoval na to, že správní orgán I. stupně zahájil správní řízení dne 19. 3. 2021, již dne 20. 3. 2021 vydal ve věci rozhodnutí, nemohl tak mít dostatečný časový prostor řádně zjistit skutkový stav věci.
4. Dále nesouhlasil s tím, že by mohl vycestovat do domovského státu, neboť v Moldavské republice nyní panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jde o nedemokratickou zemi, a to i s ohledem na poslední politický vývoj. K tomu namítal, že žalovaný porušil rovněž ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

5. Měl za to, že z výše uvedených důvodů v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění tak, jak bylo specifikováno ve výroku napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dle svého názoru vyjádřil podrobně k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
7. Byl přesvědčen, že se dostatečným způsobem vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí, od správního vyhoštění nelze za daných okolností upustit, napadené rozhodnutí je třeba shledat jako přiměřené opatření.
8. Domníval se, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu ani v závěrech neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 19. 3. 2021 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na specifikované adrese v Praze 2, při které byl ztotožněn žalobce, v jeho cestovním dokladu bylo nalezeno poslední vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 1. 2. 2020 (HUN), žalobce nepředložil žádný jiný doklad ani žádné jiné platné povolení k pobytu, bylo konstatováno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně, zajištění bylo ukončeno dne 20. 3. 2021.
11. Dne 20. 3. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
12. Žalobce dne 20. 3. 2021 při svém výslechu uvedl, že v České republice pobývá často, jezdí sem za prací, naposledy přicestoval dne 1. 2. 2020 přes maďarský hraniční přechod, a pak přímo do ČR na svůj biometrický pas, pracuje různě na stavebních, i když nemá pracovní povolení, neměl peníze na odjezd, tak překročil dobu svého oprávněného pobytu, nyní odcestuje do Moldávie za svou rodinou, se kterou tam bydlí, zde v EU nikoho nemá a nic ho tu nedrží, je svobodný a bezdětný. Uvedl, že si je vědom toho, že v ČR pobývá nelegálně, pro legalizaci pobytu nic neudělal,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přicestoval na svůj biometrický cestovní pas, k pobytu se nepřihlásil, plánoval již dnes vycestovat do Moldávie. Dále sdělil, že je zdravý, neužívá žádné léky, v České republice nemá žádné vazby (majetek, příbuzné, osoby v péči, závazky, pohledávky atd.), má rodinu v Moldávii, se kterou žije celý život, nic mu tam nehrozí, Moldávie je pro něj bezpečná země, nehrozí mu tam žádné nebezpečí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat, vycestuje dobrovolně, adresa doručování je jeho trvalá adresa v Moldávii. Téhož dne se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nežádal jejich doplnění ani změny, k podkladům se nevyjadřoval.

13. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 3. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, na území ČR pobýval nepřetržitě od 1. 2. 2020, na území tedy pobýval neoprávněně od 17. 7. 2020 do 19. 3. 2021, kdy byl zajištěn policií; tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že dle sdělení Ministerstva vnitra ČR *cizinci, kterým uplynula doba oprávněného pobytu v době nouzového stavu nebo po uplynutí nouzového stavu do dne 16. 7. 2020, mohou na území setrvat, a to až do dne 16. 7. 2020, doba oprávněného pobytu je i doba na výjezdní příkaz, doba 60 dnů ode dne ukončení nouzového stavu je doba která je cizincům poskytnuta k vycestování a je primárně určena pouze k zajištění jejich vycestování, není to doba oprávnění k pobytu podle zákona o pobytu cizinců*. Žalobce tedy mohl na území setrvat do 16. 7. 2020, od následujícího dne 17. 7. 2020 až do 19. 3. 2021 již na území ČR pobýval neoprávněně, neprobíhá žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, podrobně se zabýval jeho osobní a rodinnou situací, shledal, že má veškeré vazby v Moldávii, v České republice nebyly žádné osobní ani jiné vazby zjištěny, žalobce je zdravý a je schopen cestovat, neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce pochází z bezpečné země původu, vycestování je tedy možné. Shledal, že v poměru k závažnosti předmětného protiprávního jednání jde o opatření přiměřené, je zachována spravedlivá rovnováha mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce, ve střední hranici zákonného opatření. Dne 20. 3. 2021 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do 15. 4. 2021.
14. Žalobce podal dne 29. 3. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 1. 11. 2021 shledal, že správní orgán I. stupně učinil správná skutková zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, právní kvalifikace vytýkaného jednání je rovněž správná, poukázal zejména na zjištění učiněná na základě výslechu žalobce. K námitkám žalobce uvedl, že doba neoprávněného pobytu na území byla určena správně, žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 1. 2. 2020, což uvedl v protokolu, od té doby zde mohl

pobývat po dobu 90 dnů, daná doba uplynula dne 30. 4. 2020, ode dne 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 v ČR platil nouzový stav, v tuto dobu byly zcela zavřené vnější hranice, v souladu se sdělením Ministerstva vnitra mohl žalobce na území ČR setrvat do 16. 7. 2020, žalobce však poté území neopustil ani svůj pobyt nelegalizoval, od 17. 7. 2020 do 19. 3. 2021 zde tudíž pobýval neoprávněně, doba 90 dnů byla překročena. Odkázal na Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806 (dále jen „**Nařízení č. 2018/1806**“) s tím, že nebyla naplněna výjimka z pravidla stanoveného v jeho čl. 4, neboť Česká republika nemá s Moldavskem uzavřenou dohodu o zrušení vízové povinnosti. Uvedl, že den vstupu žalobce na území schengenského prostoru byl přesně určen na den 1. 2. 2020, z cestovního dokladu je zřejmé, že žalobce do dne 19. 3. 2021 z daného území nevystoupal, sám žalobce uvedl, že na území ČR naposled přicestoval dne 1. 2. 2020, námitka ohledně neprokázání nepřetržitého pobytu tak není důvodná. Uvedl, že jako držitel biometrického cestovního pasu Moldavska byl žalobce dle Nařízení č. 2018/1806 osvobozen od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů a jehož účelem není výkon výdělečné činnosti, pobyt žalobce byl tudíž správním orgánem I. stupně považován za oprávněný do 30. 4. 2020, resp. do 16. 7. 2020 z důvodu lhůty poskytnuté po ukončení nouzového stavu, od 17. 7. 2020 již žalobce nemohl na území schengenského prostoru pobývat, skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, námitka žalobce je navíc zcela obecná. Dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval dle zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, v jeho postupu žádné pochybení neshledal, žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve svůj prospěch, které by správní orgán I. stupně nezohlednil. Dále poukázal na to, že nebylo vyžádáno závazné stanovisko k vycestování žalobce, neboť tento neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o skutečném nebezpečí dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je Moldavsko kromě Podněstří považováno za bezpečnou zemi původu. Shledal, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců – zde odkázal zejména na tvrzení uvedená žalobcem. Nad rámec toho poukázal na Informaci OAMP MV ČR Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021, která je žalovanému známá z rozhodovací činnosti, ze které vyplývá, že od listopadu 2020 je prezidentkou Maia Sanduová, bezpečnostní situace v zemi je stabilní, a tedy neshledal, že by případné vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s.ř.s.**“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
19. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
20. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
21. Soud neshledal důvodnou námitku o tom, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Součástí správního spisu je kopie biometrického cestovního pasu žalobce, na kterém je vyznačeno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 1. 2. 2020 (HUN), výjezdní razítko není vyznačeno, žalobce shodně s tím ve správním řízení vypověděl, že tento den naposledy přicestoval do České republiky, cestoval přes maďarský hraniční přechod, překročil dobu svého oprávněného pobytu, která činí 90 dní, přicestoval za prací, v Moldávii byl naposledy před svým příjezdem do ČR, do ČR přicestoval právě z Moldávie. Lustrací v příslušných evidencích nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce. Takto zjištěný skutkový stav je v souladu s požadavky dle ust. § 3 správního řádu, neboť není důvodná pochybnost, že žalobce na území ČR vstoupil dne 1. 2. 2020 a od té doby zde setrval až do 19. 3. 2021, kdy byl zajištěn správním orgánem. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Žalobce pouze obecně popírá, že by se od 1. 2. 2020 na území ČR zdržoval nepřetržitě, neuvádí však k tomu svojí verzi událostí ani nenabízí důkazy, to k vyvrácení správnosti závěru správních orgánů nestačí, když důkazy jimi shromážděné jsou ve shodě.
22. Pokud jde o délku možného pobytu žalobce na území ČR, jsou závěry správních orgánů rovněž správné. Podle čl. 4 Nařízení č. 2018/1806, na které odkázal rovněž žalovaný, státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Moldavska – pozn. soudu) jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Žalobce do České republiky přicestoval dne 1. 2. 2020 a následně zde setrval. V případě nepřetržitého pobytu po tomto datu tedy jeho oprávněný pobyt skončil dne 30. 4. 2020, od následujícího dne se jednalo o pobyt neoprávněný. Žalobce kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

biometrického cestovního pasu netvrdil ani neprokázal jiné skutečnosti, které by ho k pobytu opravňovaly, takové skutečnosti nebyly zjištěny ani lustrací v CIS dne 19. 3. 2020, naopak sám žalobce v řízení uváděl, že si je vědom neoprávněnosti svého pobytu v České republice po překročení 90denní lhůty.

23. Oprávněný pobyt žalobce skončil v období nouzového stavu, který v České republice trval od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020, přičemž podle sdělení Ministerstva vnitra pokud cizinci platnost jeho dosavadního oprávnění k pobytu skončila v době, kdy byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav, anebo v době následného šedesátidenního období, mohl takový cizinec ještě do 16. 7. 2020 na území České republiky setrvat, jednalo se sice o pobyt neoprávněný, avšak vzhledem k mimořádným okolnostem tolerovaný a cizinci za něj proto nehrozil žádný postih, od 17. 7. 2020 se však jednalo o pobyt v rozporu se zákonem a cizinec se tak vystavoval nebezpečí postihu ze strany příslušných orgánů veřejné moci. Z toho vyplývá, že v období od 17. 7. 2020 do 19. 3. 2021 (které je předmětem napadeného rozhodnutí), se jednalo bez dalšího o pobyt neoprávněný, skutečnost, že žalobce byl držitelem biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, již v tomto období nepředstavovala podklad pro oprávněnost pobytu žalobce, jiným oprávněním pak žalobce nedisponoval.
24. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. K tomu ostatně nesměřovala ani žalobní námitka.
25. K námitce žalobce o tom, že s ohledem na rychlost správního řízení správní orgán I. stupně nemohl řádně zjistit skutkový stav věci, soud uvádí, že pouze samotná délka správního řízení není určující. Je nutné vzít v úvahu, že správní orgán je povinen dbát též zásady procesní ekonomie. Podstatné je, zda se správnímu orgánu i v krátkém čase podařilo dostatečně objasnit rozhodné skutečnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu a dodržet též další požadavky stanovené správním řádem na průběh správního řízení. Soud má za to, že správní orgán I. stupně tyto podmínky dodržel, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, žalobce v této souvislosti neuvedl, co konkrétně dle jeho názoru opomněl správní orgán I. stupně zjistit, a jak byl tedy rozhodnutím v této krátké lhůtě žalobce zkrácen na svých právech. Námitka je tak nedůvodná.

26. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovské vlasti – Moldavské republiky. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. Česká republika považuje Moldávii za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Žalobce pochází z obce P., oblast X., která se v oblasti Podněstří nenachází. Žalobce sám při svém výslechu účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldávie vycestovat, žije tam s rodinou, plánoval tam brzy vycestovat, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Moldavské republiky nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, velkého množství vražd a nebezpečí pro civilní obyvatelstvo, nedemokratických poměrů v zemi, když po zvolení proruského prezidenta Igora Dodona jsou utlačováni protirusští aktivisté, mezi které patří žalobce.
27. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nedostatečnost podkladů pro rozhodnutí, zabýval se soud též otázkou, zda byl žalovaný povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ve smyslu ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020 - 36, uvedl, že: *„správní orgán není povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, jestliže cizinec pochází z bezpečné země původu a neuvede-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců.“*
28. Je zřejmé, že podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. V řízení u správního orgánu I. stupně jednoznačně a opakovaně tvrdil, že země původu je pro něj zcela bezpečná, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Obdobný závěr soud učinil i ohledně tvrzení, že po zvolení proruského prezidenta jsou utlačováni všichni protirusští aktivisté, mezi něž se žalobce osobně řadí. Žalobce totiž v odvolání vůbec nevysvětlil, z jakého důvodu tato tvrzení neuvedl v prvostupňovém řízení a proč tehdy uváděl, že mu ve vlasti nic nehrozí. Dále neuvedl ani nic bližšího k tomu, v čem mají spočívat jeho protiruské aktivity, jakým způsobem jsou protirusští aktivisté utlačováni, netvrdil ani, že by se domníval, že zrovna jeho osobě v této souvislosti hrozí skutečné nebezpečí tj. mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, žádná taková okolnost z jeho tvrzení nevyplývá. Toto tvrzení žalobce tak rovněž nebylo možné považovat za dostačující z hlediska uvedení skutečností svědčících o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud si nevyžádal závazné stanovisko a na základě tvrzení žalobce neshledal důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval, navíc oproti odvolání již vůbec nepoukazoval na to, že by se řadil mezi protiruské aktivisty a že by se z tohoto důvodu obával návratu do vlasti.

29. Soud nepřehlédl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval ust. § 179 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, nicméně, vzhledem k tomu, že definice vážné újmy v tomto znění zákona byla formulována širěji, než pozdější právní úprava a zahrnovala v sobě též definici skutečného nebezpečí ve smyslu pozdějšího znění daného ustanovení, nedotkla se tato nepřesnost nijak práv žalobce.
30. K výše uvedenému je dále třeba uvést, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021 č.j. 8 Azs 153/2020-36: *„Ustanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakotvuje břemeno tvrzení pro cizince pocházejícího z bezpečné země původu ohledně skutečností nasvědčujících tomu, že by mohl být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Uvede-li cizinec v průběhu správního řízení konkrétní a aktuální skutečnosti, jež by nasvědčovaly skutečnému nebezpečí, je správní orgán povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva.“* A dále k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021 č.j. 9 Azs 84/2021-23: *„Je sice povinností správního orgánu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch vyhošťovaného cizince, avšak je zejména v zájmu tohoto cizince, aby v rámci řízení uvedl konkrétně, čeho se obává. Pokud jsou tvrzení cizince neurčitá a nedůvěryhodná, nelze předpokládat, že by ministerstvo shledalo existenci důvodů znemožňujících vycestování za předpokladu, že pochází cizinec z bezpečné země. Obdobně ve věcech udělení mezinárodní ochrany platí, že správní orgán vychází zejména z tvrzení žadatelů o azyl; břemeno tvrzení leží tedy primárně na tomto žadateli a je na něm, aby uvedl dostatek důvodů, které má správní orgán prověřit (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020 - 33). Byť se v tomto řízení nejedná o řízení o žádosti, formulace citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je jasně dána tak, že je právě na cizinci, aby rozhodné skutečnosti tvrdil. Bylo proto na stěžovateli, aby správnímu orgánu předložil taková tvrzení, z nichž by bylo možné dovodit, že může být vystaven skutečnému nebezpečí.“* K tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dle kterého označení určité země za bezpečnou zemi původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.
31. K odlišnostem výsledku účastníka řízení a písemného vyjádření jeho zástupce srovnej obdobně rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995: *„V té souvislosti je ovšem třeba zdůraznit zásadní rozdíl mezi výsledkem účastníka (provedeným jako důkaz) a jeho tvrzením, ať toto vyplývá ze samotného návrhu, písemného vyjádření nebo ústního přednesu, neboť takováto tvrzení pro svou zcela odlišnou procesní povahu nemohou výsledek účastníka nahradit, a to tím spíše, jestliže taková tvrzení jsou součástí přednesu účastníkovy zástupce.“* Tento závěr lze dle názoru soudu vztáhnout i na správní řízení a výsledek ve smyslu § 169j zákona o pobytu cizinců.
32. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení ve vztahu k existenci důvodů znemožňujících vycestování, tedy důvodných obav z hrozby skutečného nebezpečí pro jeho osobu ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně, pokud vycházely z klasifikace Moldavské republiky jako bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. a zhodnotily též individuální okolnosti tvrzené žalobcem, správní orgány nepochybily, jestliže si nevyžádaly závazné stanovisko ministerstva vnitřní o možnosti vycestování

žalobce, neshledaly existenci překážek vycestování a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné. Žalobce totiž neuvedl žádné aktuální a konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

33. Zde je třeba vytknout žalovanému, že v napadeném rozhodnutí v této souvislosti učinil též některá zjištění z Informace OAMP MV ČR Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021, aniž by tato informace byla součástí spisu. Soud má nicméně za to, že tyto skutečnosti týkající se země původu uváděl žalovaný pouze nad rámec základního odůvodnění, tj. toho, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí v zemi původu, kterou Česká republika považuje za bezpečnou. V důsledku tohoto dílčího pochybení tak nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.